

ща на изтокъ (по дѣсния брѣгъ на Янѳовския долъ) високо плато. И тази мѣстность се наричала „Парасини“, защото е била насадена нѣкога съ лозя, които филоксерата е унищожила.

Разпитвамъ старейтѣ, радвамъ се на смисленитѣ имъ отговори, но забелязвамъ, че въ погледитѣ имъ играе изпитателна хитрина. Очевидно, търсятъ да схванатъ, защо ли тѣй много разпитвалъ за названието на мѣстноститѣ? Не съмъ ли трѣгналъ да търся имане? . . .

— Е, какво смѣтате, — задирямъ ги най-после: защо толкова разпитвамъ да речемъ за „Смрѣдливия кладенецъ“?

Снажнитѣ мже се спогледаха. И единиятъ се широко ухили:

— Я знамъ!

— Кажи да видимъ.

— Руда търсите.

— А може и имане, а?

— Па може — ха ха-ха!

Старейтѣ се смѣятъ на себе си: Янѳовци били прочути иманяри. . . Иманярството е такова общо явление въ Бѣлоградчишко, каквото е то напр. въ Ямболско. Това трѣбва да се дължи на кърджалийството отъ преди вѣкъ. Тогава много се е бѣгало и много се е грабило. И затова често сж заривани богатства въ земята. Центъръ на кърджалийството въ Тракия е било Ямболско, а въ северна България — Видинско.

— Да, разпитвамъ за всичко! обръщамъ се азъ презъ смѣхъ къмъ досѣтливия старей.